

ลูกของ มูเนาะห์

อนันต์ โอกฤษ

มณีกับมูเนาะห์เติบโตมาด้วยกัน
ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทตั้งแต่เด็ก
จนต่างก็มีครอบครัว
ครอบครัวหนึ่งเป็นพุทธ
และอีกหนึ่งคือมุสลิม
มูเนาะห์เป็นแม่บ้าน
ฐานะ ไม่ค่อยดี
แต่หล่อร้อนรู้จักประหยัด
จึง ไม่สู้ลำบากนัก
ส่วนมณีเป็นคนช่างคิด
จึงทำการค้า
การค้าเจริญรุดหน้า
พร้อม ๆ กับเวลา
ที่ดูเหมือนจะมีน้อยลง ๆ ทุกที
มูเนาะห์เห็นว่ามณียุ่งกับงาน
จึง ไม่กล้า ไปนั่งคุยเหมือนแต่ก่อน
แต่ใจนั้นยังคงใกล้ชิดผูกพัน
และชื่นชมในความหมั่นเพียร
ของมณี
มณีให้กำเนิดบุตรชายคนแรก
ได้ไม่นาน
มูเนาะห์ก็ได้บุตรชายคนแรกด้วย
พอมณีแข็งแรงดีแล้วก็ไปหามูเนาะห์
“มูเนาะห์ การค้าของฉันยุ่งเหลือเกิน
เธอช่วยดูแลลูกฉันด้วยนะ
ฉันเอานมผงมาด้วยหลายกระป๋อง
ถ้าหมดแล้วบอกฉันนะ
ฉันจะเอามาเพิ่มอีก
ช่วยฉันทีนะ มูเนาะห์นะ”

มูเนาะห์รักใคร่มณี ไม่เปลี่ยนแปลง
จึงเห็นใจมณี
และรับคำของมณีด้วยความเต็มใจ
มูเนาะห์เคยเรียนหนังสือที่ปอเนาะ
โต๊ะครูสอนว่า
“ถ้าเราเป็นครู เราต้องรักศิษย์
ให้เหมือนลูก
เพราะศิษย์ของเราก็คือลูกของเรา
เขาไว้ใจเรา
เขาจึงฝากลูก ไว้กับเรา”
มูเนาะห์เอานมข้างซ้าย ให้ลูกตนกิน
ส่วนนมข้างขวานั้น
เอาไว้ให้ลูกของเพื่อนกิน
ข้าวค้ำแรกป้อนให้ลูกเพื่อน
แล้วจึงป้อนให้ลูกของตน
แบ่งขนมให้ลูกของเพื่อน
แล้วจึงแบ่งให้ลูกของตน
จนเด็กทั้งสองเจริญวัย
และเข้าเรียนหนังสือ
ในโรงเรียนเดียวกัน
มูเนาะห์จึงมีลูกของเพื่อน
ด้วยมือขวา
และอุ้มลูกของตนด้วยมือซ้าย
เข้า ไปส่ง
เข็น ไปรับกลับ
วันนั้น
สอบ ได้ปลายปีเสร็จแล้ว
สำหรับชั้นเล็กเล็ก
ทางโรงเรียนขอให้นักเรียน

พาผู้ปกครองมาโรงเรียน
มูเนาะห์และมณีก็มาด้วย
ผู้ปกครองนั่งเรียงแถว
รอบห้องอาหาร
มูเนาะห์นั่งติดกับมณี
คณะครูจัดอาหารใส่จาน
วางเรียงบนโต๊ะ
แล้วครูใหญ่ก็ร้องขึ้น....
“ต่อไปนี่
เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูรู้คุณ
ของบิดา มารดา และผู้ปกครอง
ครูขอให้นักเรียนแต่ละคน
ไปหยิบอาหารมาคนละจาน
แล้วรีบเอาไปมอบให้
ผู้ปกครองของตน”
นักเรียนตัวน้อย ๆ ต่างก็รีบวิ่งไป
คว้าอาหารคนละจาน
แล้วนำไปให้ผู้ปกครอง
มูเนาะห์ที่ตื่นต้นในหัวใจบอกไม่ถูก
น้ำตารินไหล
และหยดลงในจานอาหาร
เพราะขณะนั้น
มีोन้อย ๆ เอาอาหารมาวางไว้
บนหน้าตักของตน
ถึงสองจาน
มูเนาะห์ไคยินเสียงเล็ก ๆ แหลม ๆ
พูดออกมาเกือบพร้อม ๆ กันว่า
“มะครับ วันนี่มะกินให้อิ่มเลอนะ
ครับ” □